

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **X. T. T.,** zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2018, č. j. CPR-5064-5/ČJ-2018-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 6. 2018, č. j. 17 A 57/2018 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského, **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl dne 1. 1. 2018 zadržen na kolejích v blízkosti obce Kothmassling ve Spolkové republice Německo (dále jen „SRN“). Dne 2. 1. 2018 byl na základě Readmisní dohody předán ze SRN do České republiky.

[2] Dne 4. 1. 2018 Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje zastavila řízení vedené dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uložila žalobci správní vyhoštění. Tímto prvoinstančním rozhodnutím o správním vyhoštění byla současně stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU"), v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování byla stanovena do 15 dnů s tím, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování.

[3] Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které žalovaná v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítla.

II. Řízení před krajským soudem

[4] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou podanou k Městskému soudu v Praze. Usnesením ze dne 23. 3. 2018, č. j. 13 A 30/2018 - 12, byla věc postoupena Krajskému soudu v Plzni, který žalobu následně projednal.

[5] Žalobce zejména namítal, že se žalovaná nesprávně a nedostatečně vypořádala se zásahem napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.

[6] Krajský soud ve svém rozhodnutí uvedl, že podané odvolání ve správním řízení ani neobsahovalo žádné konkrétní odvolací důvody dotýkající se žalobcova soukromého a rodinného života. Tyto důvody nadto žalobce nesdělil soudu ani v podané žalobě a jejím doplnění. Následně krajský soud shledal, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života bylo ve správním řízení provedeno zcela dostačujícím a plně přezkoumatelným způsobem. Správní orgány se zabývaly všemi relevantními kritérii ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

[7] Z výše uvedených důvodů proto krajský soud žalobu zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[8] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.).

[9] Krajský soud se částečně přihlásil k přinejmenším implicitně formulovanému postoji žalované, podle nějž není třeba eventuální zásah do soukromého nebo rodinného života stěžovatele zkoumat v intencích jeho vztahu s bratrem, a to patrně pouze z toho důvodu, že stěžovatel ve svém prvním vyjádření uvedl, že ho bratr zklamal a nechce s ním mít již nic společného.

[10] Sám stěžovatel ovšem následně uvedl, že se v České republice nachází jeho bratr, který disponuje platným pobytovým titulem. Neopominutelnou povinností příslušných správních orgánů proto bylo vypořádat se s tím, zda je pobyt stěžovatelova bratra natolik závažnou překážkou vyhoštění, že nelze uvažovat o jeho realizaci. Nezpochybnitelnou povinností správních orgánů (a v reakci na odvolání tedy především žalované), bylo

zabývat se přiměřeným a přezkoumatelným způsobem eventuálním zásahem do soukromého života stěžovatele.

[11] Nedostatečným vypořádáním předmětných okolností žalovaná rezignovala na povinnost zakotvenou v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť existence stěžovatelova bratra disponujícího platným pobytovým titulem na území České republiky implikuje nutnost takového posouzení zásahu do rodinných vztahů stěžovatele. Potřebu vypořádat takové okolnosti v minulosti judikoval rovněž Nejvyšší správní soud. V žádném případě tedy nebylo na místě nechat otázku eventuálního zásahu zcela bez zájmu, či případně jaksi implicitně naznačit, že je to pro žalovanou otázka irelevantní. Žalovaná tak patrně činila pro stěžovatelovo primární emocionální vyjádření špatného vztahu s bratrem, které ovšem pramenilo ze zcela konkrétních okolností a rozhodně nemohlo sloužit jako jediný a zásadní podklad pro vyhodnocení námitky existence soukromého a rodinného života.

[12] Jelikož se správní orgán prvního stupně i žalovaná spolehly na zjevně unáhlené vyjádření stěžovatele a samy nijak nezhodnotily skutečnost, že na území České republiky legálně pobývá bratr stěžovatele, je rozhodnutí žalované zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát. Povinností žalované bylo vtělit do svého rozhodnutí úvahu, proč přítomnost stěžovatelova bratra na území České republiky nepovažuje za natolik závažnou skutečnost, že by jeho pobyt mohl představovat překážku stěžovatelova vyhoštění předání. Jelikož tak žalovaná neučinila, a tento postup ve svém rozsudku aproboval i krajský soud, nemohou rozhodnutí žalované ani napadený rozsudek obstát.

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko navrhla kasační stížnost zamítnout.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, kterou by se musel zabývat dle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti i bez stěžovatelovy námitky. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[17] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „[...] *nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“ K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10.

2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou. Obdobné závěry platí i pro rozhodnutí správních orgánů.

[18] Krajský soud se v napadeném rozsudku zabýval především otázkou (ne)dostatečnosti vypořádání se s existencí soukromého a rodinného života stěžovatele na území České republiky, jakožto eventuální překážkou vyhoštění stěžovatele z území EU. Pakliže by krajský soud nepřezkoumatelné rozhodnutí správních orgánů přesto věcně přezkoumal tak, jak v kasační stížnosti namítá stěžovatel, zatížil by rovněž své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91).

[19] Klíčovou otázkou nastolenou v kasační stížnosti je tak (opět) otázka dostatečnosti a přezkoumatelnosti vypořádání se s námitkou zásahu do soukromého a rodinného života.

[20] Požadavek dostatečného vypořádání namítaných okolností je dán § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*“ Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, totiž „[r]*ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

[21] Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel především ze skutečnosti, že stěžovatel do protokolu o výslechu účastníka správního řízení ze dne 3. 1. 2018 mimo jiné uvedl, že cestovní doklad má v domě svého bratra, a chtěl, aby jeho bratra kontaktoval tlumočník. K adrese pobytu na území ČR uvedl, že pobýval u bratra, ovšem v současnosti již s bratrem nechce mít nic společného, nechce ho vidět, bratr ho velice zklamal a za dobu pobytu ho špatně živil. Dále při výslechu sdělil, že mu nic nebrání v návratu do Vietnamu. Na konci výslechu výslovně požádal, aby se nedostal do kontaktu se svým bratrem.

[22] Podle prvostupňového správního orgánu bylo uložené vyhoštění přiměřené. Z prvostupňového správního rozhodnutí je kasačnímu soudu (ve shodě s krajským soudem) zřejmé, že správní orgán přezkoumal i přiměřenost napadeného rozhodnutí ve světle kritérií stanovených § 174a zákona o pobytu cizinců. Následně se přiměřeností uložení vyhoštění zabývala k odvolací námitce rovněž žalovaná ve svém rozhodnutí.

[23] Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku a po nahlédnutí do spisové dokumentace zdůrazňuje, že stěžovatel nikdy neindividualizoval svůj vztah k bratrovi, který se nachází na území České republiky. Po celou dobu správního (a

následně i soudního) řízení setrval toliko na obecné námitce nutnosti vypořádání se s touto okolností jako s eventuální překážkou vyhoštění.

[24] Pro posouzení nyní projednávaného případu je tak podstatné, že míra vypořádání se s touto námitkou (shodně nadnesenou postupně v různých fázích řízení) plně odpovídá obecnosti stěžovatelova argumentu tak, jak jej v odvolání, žalobě i kasační stížnosti stěžovatel formuloval.

[25] Nejvyšší správní soud proto dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že takové vypořádání se s existencí soukromého a rodinného života na území České republiky ze strany správních orgánů (jakožto s eventuální překážkou vyhoštění) nevybočuje z mezí zákonnosti.

[26] Jestliže stěžovatel bez bližší specifikace naznačuje, že snad následně svůj nezájem o vztah se svým bratrem odvolal a uvedl jej na pravou míru, podle kasačního soudu to ze spisového materiálu nevyplývá. Existenci vztahu s bratrem nasvědčují nejvýše odvolací námitky ve správním řízení, případně žalobní a kasační body, které ovšem byly formulovány toliko v obecnosti. Jak již bylo výše uvedeno, tyto argumenty jsou stěžovatelem nedostatečně individualizované a s ohledem na průběh správního, jakož i soudního řízení dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se jedná o účelové námitky usilující o to, aby stěžovatel nemusel území opustit.

[27] Posouzení námitky nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do sféry stěžovatele ze strany krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné, krajský soud vzal do úvahy všechny skutečnosti, které v rámci správního řízení vyšly najevo. Rozsudek krajského soudu tak (i ve zbytku) plně odpovídá kritériům přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. V rámci věcného vypořádání se krajský soud dostatečně zaměřil na vysvětlení klíčových důvodů, ze kterých právní názor stěžovatele vyjádřený v žalobě nemohl obstát (srov. rozsudek kasačního soudu ze dne 30. 4. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Způsob, jakým soud přezkoumal rozhodnutí žalované, byl zcela dostatečný a napadený rozsudek je rovněž vnitřně koherentní.

[28] Nejvyšší správní soud s hledem na výše uvedené dospěl k závěru, že námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, jakož i napadeného rozsudku je nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na nedůvodnost stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu